

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

בחול קוראים פרשת מטות-מסעי

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

7:19 | 7:10 | 7:15 | 7:00 **הדלקת נרות**

8:14 | 8:17 | 8:16 | 8:14 **מוצאי שבת**

8:55 | 8:59 | 8:57 | 8:55 **רבינו תם**

הילולא דצדיקיא

ב - רבי אהרן תאומים

ג - רבי שמשון מאוסטרופולי

ד - רבי שמעון בידרמן

ה - רבי יצחק לוריא אשכנזי

ו - רבי משה עזרא מזרחי

ז - רבי שלום נח מסלונים

ח - המקובל רבי שמעון אגסי

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
שלח הודעה: mld@hpinto.org.il

משכיל לדוד

מסע החיים

של ההורים.

פרשה זו נקראת בעיצומם של ימי בין המצרים, ימי האבלות על חורבן בית המקדש. חורבן בית המקדש החל כולו מחורבן ירושלים, אשר הייתה מלאה בחטאים ועוונות חמורים. ולכן מבכים אנו מרה עליו, לפי שאם לא הייתה יכולת ורשות נתונה ביד הצרים להבקיע חומות שערי העיר - הרי לא היה באפשרותם לפגוע לרעה בבית המקדש. וזהו שמקונן ירמיה ואומר "בצאתי מירושלים" ולא אמר "בצאתי מבית המקדש", לפי שקונן וביכה מרה על תחילתו של החורבן אשר היה כל כולו מירושלים.

ועל פי זה אמרתי בדרך רמו, כי בית המקדש אלו הילדים הרכים יוצאי חלצינו, וההורים משולים לירושלים - הסובבת ומקיפה את המקום המקודש, ועומדים ההורים כחומה בצורה לשמור ולהגן על בית המקדש הטהור. והיה אם חלילה נפגמת רוחניותם של ההורים, וגדרות הקדושה מתערערות אצלם - הרי ניתנת מכך רשות למשחית שהוא היצר הרע לבוא ולפרוץ גם את גדרות וסיגי המקדש - אלו הבנים, ואף הם חלילה וחס יוצאים לתרבות רעה. נמצא שחורבן המקדש - הילדים, החל כבר בחורבן ירושלים - שהם ההורים. וכאשר בוכים הם על חורבן בניהם, ראשית כל עליהם לבכות על חורבנם האישי כי מהם החל כל הרע, רח"ל.

זאת ועוד, מיצרים ומבכים אנו אף על חורבנה של ירושלים מפני יופייה הרוחני וקדושתה, אשר היו משקפים במעט את עוצם קדושתו של בית המקדש. וכאשר נכנסו העם בשעריה של ירושלים וראו ברחובותיה את בני ציון בחכמתם ובפקחותם המופלאה ואת היכלי הקודש ובתי המדרש אשר יומם ולילה היו נשמעים מהם קולות התורה הקדושה - היו נפעמים הם מן המראה הנהדר שנגלה לעיניהם והיו אומרים אם זו ירושלים וכה רבה קדושתה ומעלתה, על אחת כמה וכמה קדושת המקדש שאין לתאר ולשער. וברגע שחרבה ירושלים וקדושתה ירדה, הרי גם חשיבות בית המקדש ירדה פלאים בעיני העם, ועל כן מבכים על חורבן ירושלים, בנוסף.

ומכאן יש ללמוד לעניין חינוך הבנים, כשם שקדושת ירושלים נתנה לנו מושג והבנה מעט מזעיר על קדושת בית המקדש וטהרתו, כי כאשר ראו כולם את יופייה הרוחני של ירושלים - הבינו מכך מה רב יופייה העצום של בית המקדש. כך הרואה את יופייה הרוחני של הבנים ואת טוהר נשמתם, מיד מבין שהדבר מעיד על יופייה הרוחני של ההורים כי קדושת הבנים משקפת את קדושת ההורים. ועל כן חובה גדולה מוטלת עליהם להיטיב דרכם ולצעוד תמיד בדרך הקדושה והטהורה, תוך ביצור חומות הטהרה בלבבם. ואז יעלה בידם בסייעתא דשמיא לחנך אף את בניהם בדרך הזו, לפי שעליהם לתת שימת לב מרובה שכל מעשיהם יהיו "ביד משה ואהרן" ברוח התורה הקדושה.

"אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאתם ביד משה ואהרן" (במדבר לג, א)

מסעות רבים עובר האדם במשך ימי חייו, אך המשותף שבכולם הוא שצריכים הם להיות "ביד משה ואהרן", דהיינו על פי דעת תורה שניתנה לחכמי ישראל. כל צעד וכל פעולה שהוא מבקש לעשות עליו לשקול ראשית בפלס ולחשוב האם זהו רצון ה' יתברך, או שמא המעשה הזה נוגד את רוח התורה. ועל פי זה יחליט האם לעשותו או לפרושו הימנו.

וחשבתי בסייעתא דשמיא על רמז נאה לדבר "מסעי בני ישראל - ביד משה ואהרן" 'ביד' עולה בגימטריא עם הכולל 'טוב' לפי שכל מסעות האדם יהיו על פי משה ואהרן אשר בידם נמצאת התורה הנקראת 'טוב'.

ועל אותו מישור יש לפרש את המשך הכתוב "ויכתב משה את מוצאייהם למסעיהם על פי ה'". לפי שבכל פעם שהאדם יוצא לדרך עליו לבחון את טיב המקום שאליו הוא הולך, ויבדוק בנפשו האם הליכה זו היא אכן "על פי ה'" או חלילה בהליכתו זו הוא עלול להגיע למקומות בלתי רצויים. וכמו שנאמר (משלי ג, ו) "בכל דרכיך דעה" היכן שהאדם הולך ובכל דרך בה הוא פונה וצועד, עליו לדעת היטב את ה' יתברך ולזכור את מי שאמר והיה העולם, כי כל אורחותיו עליהם להתנהל "ביד משה ואהרן".

ואף תלמיד בישיבה קדושה או אברך כולל אשר פניו מועדות ללימודו להיכל בית המדרש, עליו לבחון ולחקור לאיזה סוג של מסע הוא הולך. האם פניו מועדות ללימודו בבחינת "ויסעו מרפידים" (במדבר לג, טו), שכל מטרתו לנסוע מרפיון ידיים ולהשקיע את ראשו ורובו בעמל התורה הקדושה, או שמא חלילה "ויסעו מהר" כתינוק הבורח מבית הספר. שמא הוא בא אל בית המדרש רק בכדי לנוח ולפוש תוך שיחה בטלה, והימנעות מן הלימוד חלילה, וכך על כל אדם לבחון ולפשט בטיב מסעו ולחקור היכן פניו מועדות ומהי התכלית שבדבר.

גם הילדים הקטנים, מתחילים את מסעותיהם בזה העולם. וחובה קדושה מוטלת על ההורים לתת שימת לב מרובה על דרכם, ולבחון בכל עת וזמן מה מעשיהם. היכן הם נמצאים, ולהיכן הם עושים דרכם ומי הם חבריהם ומהו טיב עיסוקיהם. ויתנו ליבם לקדמם במסעם אל התכלית הרצויה ולחנכם על מבועי התורה והיראה, למען ילכו בדרך הנכונה ויעלו ויתעלו מעלה מעלה בדרך הישרה והטהורה וירוו מעלה נחת דקדושה.

אולם חובתם של ההורים היא ראשית כל לחנך עצמם בדרך התורה והמצוות, כדי שיהוו דוגמא ראויה ונכונה ליוצאי חלציהם, ואף הם יתרוץ להחזיק בדרך הטובה. אולם אם ההורים מזלזלים מידי פעם במצווה כלשהי, או פוסחים על שני הסעיפים ואינם מראים חשיבות יתרה לתורה הקדושה, על פני שאר הבלי העולם - הרי מאחר ואין דרכם ברורה והחלטית בעבודת ה', אין ספק שגם בניהם ילכו בעקבותיהם ואף הם לא יעמדו איתנים בדרך התורה והמצוות, ולבסוף יעזבו את דרך הישר וידרדו לשאול תחתית רח"ל, והאשמה במפלתם תלויה בקולרם

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

שטר של מצוה

באחד הימים באה לפניי אישה שלא זכתה להיפקד בילדים במשך מספר שנים.

בבכייה גדולה היא סיפרה על שנות העקרות, על הבדיקות האינסופיות שהיא עברה ועל הטיפולים הקשים שלא הביאו לכלל תוצאה ברוכה.

כאבה של האישה היה גדול וקשה, והיא הוסיפה ואמרה שגם בעלה שמצפה כמוה לילדים, מתקשה להתמודד עם ניסיונם המר והוא אינו שמח בה כלל, במיוחד לאחר שהרופאים הודיעו להם באופן מוחלט שהיא עקרה, ולעולם לא תוכל להיפקד בילדים.

באותה שעה חזרתי מטיסה מחו"ל, והיה בידי שטר כסף קטן שמן הסתם ניתן לי כשלוו מצוה.

הוצאתי את שטר הכסף מכיסי, נתתי אותו בידי האישה הבוכה ואמרתי לה:

"שטר זה הינו כסף של מצוה. שמרי אותו אצלך, והתחזקי בקיום התורה והמצוות. הקפידו לשמור על מצות טהרת המשפחה, תני צדקה בעין יפה והרבי במעשים טובים. ובעזרת ה', לאחר שתהיי מחוזקת באמונה ובביטחון בקב"ה שהוא כל יכול ובידו לחולל ניסים גלויים נגד דרך הטבע - תזכי לזרע של קיימא".

האישה התרגשה מאד מדבריי,

ובידיים רועדות נטלה את שטר הכסף מידי.

"לאחר שתלדי בעזרת ה'" הוספתי ואמרתי לה, "תבואי לבשר לי את הבשורה הטובה, ותשיבי לי את שטר המצווה".

שנים ספורות חלפו מהמעשה, אולם במשך כל אותן שנים המשיכה האישה לקוות ולייחל שתזכה להיפקד בזרע של קיימא מתוך אמונה חזקה ביכולותיו הבלתי מוגבלות של הקב"ה.

והלא יאומן אכן קרה!

לאחר שמונה שנים של ציפיה ילדה האישה בשעה טובה ומוצלחת ולמזל טוב, בת בריאה ושלמיה.

כאשר האישה באה לפניי כדי להשיב לי את שטר הכסף שנתתי בידה, היא סיפרה בהתרגשות שבניסי ניסים היא נפקדה, והרופאים שהבחינו בכך - לא האמינו למראה עיניהם, והורו לה להשיג היטב ולהיות במעקב תמידי אחר הריונה הפלאי.

ועוד הוסיפה האישה:

"כבוד הרב, בכל יום ויום התפללתי לקב"ה וביקשתי ממנו שאזכה להחזיר לרב את שטר המצווה לאחר שאלד, וברוך ה' יתברך שמו שזכיתי בחסדיו המרובים לעמוד היום לפני הרב, ולהשיב לו את שטר המצווה".

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

כוס החלב של הרב משאש

הנביא ירמיה שמזוהה יותר מכל עם חורבנה של ירושלים, מקונן על מצבו הרוחני של העם בתקופה שקדמה וגרמה לחורבן הנורא "וילכו אחרי ההבל ויהבלו" (ירמיה ב, ה), בכך שהעם נהה אחר דברי הבל ורעות רוח מבלי לשים לב לאוצר היקר שבורא העולם הפקיד בידי - את התורה הקדושה.

בדרך העולם, אומר הרב חיד"א, בשעה שנופלות על האדם מעמסות שונות וטרדות פרנסה, ראשית כל הוא מחסיר מסדר יומו את התפילה והתורה. כאשר שואלים אותו מדוע לא בא היום לבית הכנסת? הוא משיב: "אתה יודע איך זה, יש לי קשיי פרנסה, יש לי משכנתא לשלם, עלי לחתן את הילדים, האוטו שלי נגנב" וכן על זו הדרך.

כאשר האדם סובל מבעיה בריאותית כלשהי, קודם כל הוא חדל לבוא לשיעורי התורה, שואלים אותו: 'מדוע לא באת היום לשיעור?' ובפיו מונחת תשובה מן המוכן: "לא הרגשתי טוב". אדרבה, אם היית בא לשיעור ועוסק בלימוד התורה, היית חוזר לאיתנך ולבריאותך, שהרי אדם הלומד תורה שוכח מכל צרותיו ומכאוביו.

אכן זועק הרה"ג רבי בן ציון מוצפי שליט"א כי בדיוק על זאת אמר הכתוב: "שמעו דבר ה' בית יעקב... כה אמר ה' מה מצאו אבותיכם בי עוול... וילכו אחרי ההבל ויהבלו". מדוע בכל עת צרה, במקום שתתקרב אל ה' יתברך ותדבקו במצוותיו, אתם מרבים לעסוק בענייני העולם הזה, ואינכם מבינים כי כל ישועתכם טמונה רק בתורה ובתפילה ובעיסוק בחיי העולם הבא?

הרב מוצפי מספר על הג"ר רבי שלום משאש זצ"ל, שהעיד בפניו כי ניסה את הדבר על עצמו ובשרו, ובכל עת שישב ועסק בתורה הקדושה, לא חש בכל צער וכאב!

חודש ימים לפני פטירתו, בהיותו בן תשעים ושמונה שנים, ישב רבי שלום והתעמק בדיני אישות, כדי להתיר עשרים ותשע נשים מכבלי עגיונות. רבי שלום היה מודע לצערן הכבד של הנשים, אשר בעליהן הותירו אותן בפנן, בלא יכולת להינשא, ולפיכך עמל במשך שעות ארוכות, התייעג ימים רבים וכתב פסקי דין בעניינן, וכל זאת שלא על מנת לקבל שכר.

"באחד הימים הגעתי למחיצתו בשעה שלוש אחר הצהרים. רבי שלום הושיט לעברי את ידו הטהורה, ואמר לי בזו הלשון: יכול אני להישבע בפניך כי מהבוקר עד עתה הכנסתי לפי רק כוס חלב אחת ותו לא!"

הבה נתאר לעצמנו ישיש, בן קרוב לגיל מאה שנה, המטריח את עצמו במשך יום שלם בהתרת עגונות, כאשר הכוח המניע אותו הוא כח התורה, והרצון העז המפעם בקרבו לשים קץ לצער ולכאב העצום של אותן נשים אומללות, שבעליהן עגנו אותן על לא עוול בכפן. וכל זאת כאשר מהבוקר עד שעת צהרים מאוחרת אין הוא מכניס לפיו כל מזון ומשקה, מלבד כוס חלב בודדת. מאכן נביא ונלמד עד כמה גדול כח התורה להחיות את האדם ולחזק את גופו.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "שמעו דבר ה'" (ירמיהו ב)

הקשר לפרשה: הפטרה זו היא הפטרה השנייה מתוך שלשת הפטרות

שתיקנו חז"ל להפטיר בשלשת השבתות שלפני תשעה באב, שעניינם הוא נבואת הפורענות שהתנבא ירמיה הנביא על חורבן העיר ירושלים ובית מקדשנו ותפארתנו.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

שלא יבטל מענית אמן

על האדם להזהר מאד שלא לקבוע לו מקום בבית הכנסת ובבית המדרש ליד בעלי לשון הרע, כי מלבד שירגילוהו במידתם הרעה להיות גם הוא ממביאי הדיבה על בני אדם, עוד רעה מצויה שהוא יפסיד ענית 'אמן יהא שמייה רבא' ו'ברכו' ומלשמוע קריאת התורה וחזרת הש"ץ, מלבד כמה עונות חמורים.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לימוד התורה מקרב בנין בית המקדש

עלינו לדעת שצער השכינה עקב חורבן הבית הוא גדול ונורא, וכשיצאנו לגלות אף השכינה יצאה עמנו לגלות, ובכל יום ויום בוכה הקב"ה ואומר "אוי לבנים שבעוונותיהם החרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי, והגליתים לבין האומות, אוי להם לבנים שגלו מעל שולחן אביהם" (כמובא בברכות ג, א).

וביום תשעה באב נכנס הקב"ה אל חדרי חדרים ושם מבכה מרה על חורבן הבית שנאמר (ירמיה יג, יז) "במסתרים תבכה נפשי". ולב מי לא יחרד ולב מי לא יצטער בידועו שהקב"ה יושב ובוכה על הגלות הקשה, והקב"ה מעיד שכל הגלות באה "על עזבם את תורת". לכן עלינו למסור נפש ולהשתתף בצער השכינה ולנקום נקמת ה' על ידי ריבוי בעסק התורה הקדושה, ולהיזהר שלא לחלל את הדיבור בדברים בטלים ובהבלי העולם אלא ככל היוצא מפיו של הקב"ה נעשה בבחינת "כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע". וכשנאחז בתורת ה' ממילא בזה נתקן את החטא שהוא "עזבם את תורת" ועל ידי כך נזכה ששוב יבנה המקדש בקרוב.

המתבונן יראה עד כמה חשוב הוא האדם האוחז בתורה, אמרו חז"ל (מסכת שבת פח, ב) בשעה שעלה משה למרום לקבל את התורה אמרו מלאכי השרת "מה לילוד אשה בינינו" ומשה רבנו פחד מהם ואמר - מתיירא אני שמא ישרפוני בהבל פיהם. אמר לו הקב"ה - אחוז בכסא כבודי וענה להם תשובה. כיון שאחז משה בכסא הכבוד כבר לא פחד ולא חשש מפניהם, כי מי שיש בכוחו לגעת בכסא הכבוד הרי שאף המלאכים פוחדים ממנו.

ובזה הבין משה רבינו ע"ה את גדלות האדם - שלמרות שהוא בשר ודם בלבד, אך אם בא במטרה לקבל תורה כבר הקב"ה מחבבו ומכבדו ונותן לו רשות לאחוז בכסא הכבוד. על אחת כמה וכמה מי שכבר יושב ליד הגמרא ומתחיל ללמוד אותה שבוודאי מעלתו גדולה ורבה לאין ערוך אף למעלה ממלאכי השרת.

ורמז נאה יש בדבר "אחוז" עולה בגימטריא כ"ב. כמו כן התיבות "בכסא כבודי" הם ראשי תיבות ב"כ, וזהו רמז לכ"ב אותיות התורה הקדושה. ללמדנו כי מי שאחוז בכ"ב אותיות התורה ועוסק בה בעמל ויגיעה, מעלתו גדולה לאין ערוך ודרגתו עליונה אף למעלה מן המלאכים. כי כשאדם אחוז בכסא הכבוד על ידי לימוד התורה הרי כאילו הוא דבוק בשכינה הקדושה, כביכול הוא אחוז ותפוס בידי של הקב"ה בבחינת "ובו תדבקון" (דברים יג, ה) וכי אפשר לדבוק בשכינה הקדושה שהיא אש אוכלת, אלא שעל ידי עסק לימוד התורה - הרי שהוא כביכול דבוק בבורא יתברך.

פניני הפרשה

קברות התאוה סמל לריחוק

"ויסעו ממדבר סיני ויחנו בקברות התאוה" (במדבר לג, טז)

רמז נפלא כותב רבי צבי פסח פראנק זצ"ל על אותם אלו שמתרחקים מלימוד התורה וקיומה:

"אמרתי בלבי על הפסוק "ויסעו ממדבר סיני ויחנו בקברות התאוה" שיש כאן רמז, שהמתרחק מהתורה שהתקבלה בסיני - היכן תמצאנו? בקברות התאוה.

כי אי אפשר לעצור בעד התאוה - אלא בכח התורה. בלי תורה, נמסר האדם תחת יד כוחות התאוה!

עוד הוסיף על דברי הגמרא (בבא מציעא פה, א) שדרשה את הכתוב "על מה אבדה הארץ? דבר זה אמרו חכמים ולא פירושוהו, אמרו נביאים ולא פירושוהו, עד שפירשוהו הקדוש ברוך הוא בעצמו, שנאמר "ויאמר ה' על עזבם את תורת אשר נתתי לפניהם".

ביאור השאלה "על מה אבדה הארץ", היינו האיך באו לידי כך שהתקלקלו במעשים גרועים כגזל, גילוי עריות ושפיכות דמים? והשיב הקב"ה: "על עזבם את תורת" - זוהי הסיבה העיקרית, כי אם עוזבים את התורה מיד "לפתח חטאת רובץ" ועלולים לרדת לשאול תחתית, לשפל המדרגה, ולכן צריך להתחזק תמיד בלימוד התורה.!

הילולת אהרן לחשבון נפש

"וימת שם בשנת הארבעים לצאת בני ישראל מארץ מצרים בחדש החמישי באחד לחדש" (במדבר לג, לח)

מה ראה הכתוב להזכיר התאריך שבו מת אהרן, דבר שלא מצינו כמותו בתורה?

בספר 'שמי ושם אבות' מציע שני הסברים לכך, שהרי מידתו של אהרן היתה "אוהב שלום ורודף שלום" וכפי שפירש רש"י במסכת סנהדרין (דף ו, ב) "וכיון שהיה שומע מחלוקת ביניהם, קודם שיבואו לפניו לדין היה רודף אחריהן ומטיל שלום ביניהן".

והנה בהסתלקותו של אהרן הכהן נגזר עמו עמוד השלום. והזכיר הכתוב מועד פטירתו, שהיה בראש חודש אב, כדי שאותו מועד יהא לזיכרון ולחשבון נפש על מיתת הצדיק, לעורר לבבות ישראל שאילו היו אוחזים במידה זו אולי היה עולה בידם לבטל גזירת החורבן שהיה בחודש זה, ואשר סיבתו היתה שנאת חנם.

זאת ועוד יש בהזכרה זו של מיתת אהרן בראש חודש אב משום חשבון נפש לכל דור ודור שיהיו מתקנים עצמם במידה זו, שהרי אמרו בירושלמי "כל דור ש[בית המקדש] לא נבנה בימיו, מעלין עליו כאילו הוא החריבו", וזאת משום שמעצם הדבר שבית המקדש לא נבנה מוכח שסיבת החורבן עודנה קיימת, ולו יצויר שהיה הבניין עומד על תילו היה נחרב מחמת אותה סיבה, לכן נחשב לו "כאילו הוא החריבו".

מתי יהיו לנו כנפיים?

"ואת בלעם בן בעור הרגו בחרב" (במדבר לא, ח)

רש"י הקדוש מציין שבלעם הפריח לאוויר את שרי מדין בכשפים, והוא עצמו פרח עמהם, הראה להם פינחס את הציץ שהשם חקוק בו, והם היו נופלים.

ובאמת יש לשאול מדוע לא נבראו כנפיים לאדם, והרי חז"ל אמרו שלעתיד לבוא הקב"ה עושה כנפיים לצדיקים?

לשאלה זו כבר נדרש רבי יעקב חגיז זצ"ל והוא משיב ואומר ('שו"ת הלכות קטנות' א, רכ"ג) כדי שלא יהיה קל לדבר עבירה, שבעוד שהולך לחטוא, רגליו יעכבוהו ויתגבר על יצרו ... שיהיה לו שכר פסיעות.

צא ולמד מדור הפלגה, שגם שלא היה להם כנפיים, אמרו בואו ונעשה מגדל גבוה בשמים, כל שכן אם היו להם כנפיים, היו ממהרים לחטוא ביותר.

אבל לעתיד לבוא שלא יהיה יצר הרע בעולם ואין לחשוש משום חטא, יעשה ה' דבר חדש בארץ, שיהיו לצדיקים כנפיים לתועלת.

קוים לדמותה של אשת חיל בישראל

”נודע בשערים בעלה בשבתו עם זקני ארץ”

בדברי הפסד של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א על מרת אמו הרבנית הדגולה ע"ה, הוא הזכיר את ששמע מפי מרן רבינו עובדיה יוסף זצ"ל, שפעמים ויהודי פשוט הולך לבית עולמו ושם בעולם העליון לפתע אלפי דפי גמרא ומקדמים פניו בשמחה ומלאכי רום שרים לפניו ואומרים "אור זרוע לצדיק" ומשבחים אותו "אשריך שזכית להקים עולה של תורה", והיהודי משתאה על הדבר ואומר "אני לא עשיתי מאומה מכל זה, יהודי פשוט אנוכי, שמא טעיתם והחלפתם אותי במישהו אחר..."

ופמליא של מעלה אומרים לו, תנוח דעתך, אין כאן טעות. אתה בימי חיותך תמכת בתורה החזקת בממונך עמלי תורה ובה נעשית שותף לכל אלפי דפי הגמרא שהם למדו ומעלה עליך הכתוב כאילו אתה עצמך למדת את כל התורה הזאת, לכן יצאו דפי הגמרא לקבל פניך ולכן שירת המלאכים באה באזנך לאמר "אור זרוע לצדיק".

ומעתה, נשא מו"ר שליט"א קל וחומר "אם היום יש בידינו מוסדות ענפים של תורה שבהם יושבים מאות רבות של אברכים יקרים ובחורי חמד שעוסקים בתורה יומם ולילה וממלאים כרסם בש"ס ופוסקים תתארו לכם איך כל אותם רבבות דפי גמרא יוצאים לקראתה של אמה ע"ה, מרקדים לפניו ומזמינים אותה לבוא אחר כבוד למחיצתה בגן עדן כי הכל מכוחה וכל הזיכוי הרבים שלנו - שלה הוא, ואל נשכח את הסיוע הגדול שאנו מסייעין באופן קבעו לשאר מוסדות התורה של אחרים הפזורים בארץ ובעולם סיוע המסתכם בסכומי עתק, וגם כל התורה שלומדים שם נזקף לזכותה כי אילולא מסירות נפשה לתורה כל זה לא היה, והיא זו שהעמידה עולה של תורה בעולם".

אין ספק בדבר ששותפותה בחיים עם בעלה הצדיק אדמו"ר רבי משה אהרן פינטו זיע"א, כשצעדה עמו כברת דרך ארוכה במסירות נפש מופלאה ובנאמנות מוחלטת עד ליום פטירתה - שהרי הרבנית ע"ה שמרה אמונים לבעלה הצדיק, וכל ימי אלמנותה נשאה את שמו ושם אבותיו הקדושים, ומיאנה לשמוע הצעות שידוכים שהיתה מתכבדת ומתפארת בהם, מתוך שידעה והכירה בעוצם גדלו וקדושתו של הצדיק אדמו"ר רבי משה אהרן זיע"א, ועליו היתה תפארתה כל הימים.

וכך גם נודע בשערים בעלה, וגם בשבתו עם זקני ארץ, ידעו הכל כי הרבנית ע"ה היא מחברתו הטהורה והיא דבקה במורשתו וממשיכה ביתר שאת וביתר עז להמשיך במעשיו הטובים ובהנהלת התורה והקדושה בכרם בית ישראל. וכך כשעמדה כל הימים לצד בעלה וזכתה לשמש תלמידי חכמים וצדיקים, ולהעמיד דור ישרים מבורך, מה

רבו מעשיה הטובים והזכויות שזקפות לזכותה לעולמי עד.

על הרבנית ע"ה ניתן להמליץ את מה שכותב מהר"ט אלגאזי, שחיבר פירוש מיוחד על מקראות אשת חיל. על המקרא "נודע בשערים בעלה בשבתו עם זקני ארץ", הוא שואל שלכאורה הוא שבח שנאמר על הבעל ולא על האשה, ומה ייחוס הוא שיושב עם זקני ארץ...

אלא, כידוע, אשה צעירה לאחר נישואיה חפצה שבעלה ישב עמה הרבה, ואילו לעת זקנותם, כבר אין הדבר מפריע לה כל כך, ואין לה על בעלה תרעומת אם ילך וישב מרבית שעות היום בבית המדרש כדרכם של זקני ארץ. וזהו שאמר שלמה המלך, שאם חפצים אנו לידע מי היא אשת החיל - הרי זו היא ש"נודע בשערים בעלה", שבעלה כה גדל ונתרומם משום שאין לה כל טרוניה על לכתו לישב עם זקני ארץ, שכבר מעת תחילת נישואיהם חשה היא כמו הזקנות, המסכימות לכך שבעליהן ישבו שעות רבות בבית המדרש עם זקני ארץ. זוהי אשת החיל האמיתית.

יש כיסוי למחמאה?

מעשה שהיה ברבי אליהו לופיאן זצ"ל אשר בלילות שבת היה מיסב לסעודה על שולחנה של הרבנית, אשת הרב דכפר חסידים.

והנה באחד מלילות שבת, עודו אומר ומזמר את ה"אשת חיל מי ימצא", בהגיעו אל הפסוק "נודע בשערים בעלה בשבתו עם זקני ארץ" ראוהו נעצר, מהרהר, נעצב, ובעיניו מנצנצת דמעה...

הכל הבחינו בכך, אך לא ידעו פשרם של דברים, מי יהין וישאלנו לצדיק?

המשיך הצדיק בזמרתו, התחיל וסיים את סעודתו, ואז חברו שאר המסובים, והפצירו ברבנית כי תמצא פשר דבר.

רבי אליהו זצ"ל, רוב הכרת טובתו לרבנית, לא היה כמעט מחזיר פניה ריקם, אף בדברים שהשתיקה יפה להם לשיטתו, משיקשה והפצירה "למדנו רבינו, מה קרה לפני הקידוש?" נענה ואמר:

"אסביר לכם פשר הדבר, הנה אנוכי אליהו לופיאן, נכנס לשיבה, הכל קמים לקראתי! מדוע קמים? מי אתה אליהו לופיאן? מה אתה?"

בכל זאת ממשיך אני להתקדם אל מקומי, מישהו מהבחורים מקדים ומעמיד סטנדר כשעליו

גמרא או סידור לפי הצורך, מדוע כיבדונו? מי אתה אליהו לופיאן? מה אתה?

מתחילים להתפלל, מגיעים לקריאת שמע, הכל מסיימים והחזן ממתין לי עד שאף אני אגמור, מדוע ממתניים לי? מי אתה אליהו לופיאן? מה אתה?

לאט, לאט גוברת הסכנה, שמא בכל זאת תתגב אל תוכי שמץ של גאווה. הסכנה היא עצומה! מהר מאוד ובקלות, ח"ו, מתרגלים לחשוב שמא כך ראוי כך נאה כך יאה, והרי אנוכי יודע שאינני ראוי לכך.

והנה, הערב לפני האוכל, בהגיעי אל הפסוק "נודע בשערים בעלה בשבתו עם זקני ארץ" התחלתי לחשוב על הפסוק, הלא הכוונה הברורה היא, כי כאן בעולם הזה שאינו עולם של אמת - הכל אינו אמת, אף ההערכות דמיוניות ואולי מזויפות. כאן בעלמא דשיקרא יתכן גם להעריך את מי שאינו ראוי לכך.

אבל שם, בעלמא דקשוט, שם יראו כיצד נראה האיש "בשבתו עם זקני ארץ", האם אותם מצוקי ארץ יסתכלו עליו, הידברו עמו, הירצו לארח אותו להם לחברה, האם מסוגל יהיה להסב עימם אל שולחן אחד? שם תיקבע ההערכה האמיתית, שם יודע אם יש כיסוי ל"נודע בשערים בעלה".

כשנזכרתי בכך, ויישמתי את הדברים ביחס אלי, מה מאוד נעצבתי, כי מי כמוני יודע שאולי שם יתגלה הכל, יתברר כי האדרת תפורה ומחוייטת הרבה למעלה ממידות...

נעצבתי כל כך עד כי קשה היה לי להתגבר, ודמעה אמנם לחלחה את עיני...

בשורה טובה לשוחרי תורה

הופיעו ויצאו לאור הספרים החשובים

אעירה שחר

על התורה והמועדים
ו' חלקים

מאת מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א